

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1663. usque ad annum 1674

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1780

VD18 90119193

§. 92. Jansenistarum morus adversus hanc S. Officii censuram.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67332)

Sæc. XVII. A. C. 1674. runt, atque ipsemet Rex illius editionem ac lectionem in omnibus suis ditio-
nibus proscripsit, eoquod propositiones de errore & impietate suspectas contineat, Scripturis S. abutatur, & fideles a pietate, devotione & invocatione Matris Dei arceat: Hanc quoque censuram suffulciebant P. Crassetius, Hazartus pluresque alii. Prodiit etiam eodem hoc anno Duacensibus literis alterum opusculum priori oppositum, quod sic inscribitur: *Jesu Christi maxime salutaria de cultu Dilectissimæ Mariæ exhibendo*, cujus Author est Theologus quidam Duacensis, Censuræ vero Mathias Gertmannus S. Theologiæ Doctor, Academiæ Cancellarius & Seminarii Regii Præses, qui hunc librum suo testimonio approbavit, ut non minus hæreticorum calumniis, quam aliorum querelis occurreretur.

§. XCII.

Jansenistarum motus adversus hanc S. Officii censuram.

Vix Jansenistæ hunc libellum Romæ notatum perceperant, cum illis hanc quoque technam non sine eorum infamia detectam indignantes, in acerbis prorumperent querelas; cetera vero impudentior Paschasius Quesnellus impe

Sæc. XVII.
A. C. 1674.

impotentibus furiis, indomitaque rabie lapidem, qui eum feriebat, mordere, fulminare, atque in S. Officium bilis suæ spumam evomere cæperat, præcipue eoquod idem Tribunal pariter ipsius notas in S. Leonem nigro stigmate notasset. Igitur edito famoso libello, quamvis adhucdum nomen Catholici præferret, plusquam tamen Calviniano furore in sacri Officii decretum invehitur, illud *libellum diffamatorium, divinis legibus, bonisque moribus adversum, plenum falsitatibus & imposturis esse vocitat*, rem esse haud tolerandam, & insolentiam diutius non ferendam scribit, quod Monachi Inquisitores, paucique Cardinales toti mundo prohibeant retinere libros, quos ipsi Romæ damnant, perinde ac si ipsis potestas esset præcipiendi Episcopis, qui tamen ipsis saltem æquales, ni etiam superiores forent: postea sacram Congregationem schismaticæ usurpationis postulat, eoquod salutarem instructionem indiscretis B. V. Mariæ Cultoribus datam damnare præsumperit, cum tamen ea a sapientissimis Episcopis fuerit approbata, jurisque publici facta.

Moderatior erat alius Anonymus horum monitorum vindex, qui libellum sub hoc titulo edidit: *Monita salutaria B. V. Mariæ vindicata per notas*

Xx 5

salu-

Sæc. XVII. *salutares ad libellum intitulatum: Cultus
A. C. 1674. B. V. Mariæ vindicatus P. Hieronimi*

Henneguiet & similes Scriptores, auctore
quodam Regulari orthodoxi cultus B. V.
Mariæ Zelatoris, cui accedit Appendix con-
tra defensionem B. V. Mariæ Ludovici Bo-
na. Hic tamen idem libellus a S. Con-
gregatione post biennium die vigesima
secunda Junii proscriptus est.

Denique ipsemet Author Monitorum, qui se Catholicum dicit, Mechliniæ apologiam hoc anno edidit, eo, ut inquit, consilio, ut hæreticorum calumnias, quibus quidam ex Catholicis prævis suis doctrinis contra Spiritum sanctum Scripturæ, Conciliorum & Sanctorum Petrum ansam præbuerant, falsitatis convinceret. Hic ergo præprimis quorundam devotionem, quæ ad superstitionem declinare videtur, carpens, ait: „negandum haud est, non paucos in „Ecclesia dari incautos, indiscretos „& falso zelo errantes, imo turpi lucra „inhiantes, qui a crimine idololatriæ „non erant omnino innoxii, quique „abusus istos præterea defendebant „& sibi aliisque persuadere conabantur, Ecclesiam eosdem quoque approbare, & suos facere. Atqui filiorum genuinorum erat in id laborare „ut petra scandali amoveretur. Inter „autem abusus non minimi censendi „erant

„erant, qui circa cultum S. Virginis a Sæc. XVII.
 „multis indiscrete committebantur. Sa- A. C. 1674.

„ne Antonius Goddeau Episcopus Ven-
 „ciensis in vita S. Caroli Borromæi te-
 „status fuerat, *abusus istos gemitum extor-*
 „*sisse omnibus illis, qui norunt, quousque*
 „*progredi debeat pietas in Dei Matrem.*

„igitur duo præsertim, inquit, se
 „suis monitis præstare studuisse, *primo*
 „vanam ac temerariam securitatem il-
 „lis adimere, qui B. Virginem exter-
 „nis duntaxat officiis prosequentes, &
 „in sceleribus interea secure perseve-
 „rantes, de vitæ emendatione haud
 „soliciti confidebant, *quod nullus cultor*
 „*Marianus æternum sit periturus, secundo*
 „Intemperantiam detegere, qua in e-
 „vehendo, ac præter modum promo-
 „vendo cultu & laudibus D. Virginis,
 „vel a concionatoribus, vel scriptori-
 „bus quibusdam sæpius delinquitur, &
 „qua pluribus fidelibus vera, ac
 „solida pietas, imo interdum ipsa viva
 „fides suffocatur & hæretici in errori-
 „bus suis obdurantur: quod sane inter
 „Jesuitas ipse Theophilus Raynaudus
 „libro, cui titulus *Diptycha Mariana* jam
 „ante intenderat.,

„Postea concedit quidem, Mariam
 „ad hoc invocandam esse, ut precibus
 „suis defectum nostrum & imbecillita-
 „tem erga Deum suppleat: amandam
 „&

Sæc. XVII „& colendam esse, ut patronam no-
 A.C. 1674 „stram apud Deum, apud quem mul-
 „tum ejus preces valent, precationem
 „hanc saluberrimam esse, nimirum
 „ut nobis impetret cognitionem & amo-
 „rem veri Dei, ejusque filii Jesu Christi,
 „in quo ipsamet veritas testatur, con-
 „sistere vitam æternam, Joh. 17. 1. 3.

Totus autem in eo erat Author, ut excusaret, quod negaverit, B. Mariam Virginem esse refugium impœnitentium; quod dixerit, eos non juvari formulis ac precationibus, aut signis & instrumentis pietatis, quæ gestaverint, aut confraternitatibus, aut feodalitatibus, quibus nomen dederint; quod B. Mariam conservam fidelium appellaverit; quod scripserit eam Mediatricem aut advocatam non esse eo sensu, quo Christus Mediator & advocatus est, quod salvatricis vel coredemptricis aut omnipotentis titulo eam decorandam abnuerit; quod reproba-verit Hyperbolicas & anomalas locutiones, ac laudes, maximeque quando dicitur *Mater misericordie*, ubi Christus severus iudex appellatur; quod noluerit, plus temporis & precum B. Mariæ, quam Deo impendi, quod impugnaverit eos, qui falso se ipsius mancipia vocitant.

Deni-

Denique sollicitè sese tuebatur, quod Sæc. XVII.
 redarguisset cultum & ornatum inordi- A. C. 1674.
 natum, qui primo & præcipue adhi-
 betur minus merenti & indigenti, ni-
 mirum statuis ligneis, lapideis, adeo-
 que mortuis, præteritis vivis Christi
 membris, pauperibus scilicet & egenis
 absque ipso etiam salvatore sub specie-
 bus panis inter nos continuo personali-
 ter commorante. Addita hac moni-
 tione, *nolite sicut gentes ponere fiduciam*
in statuâ vel imaginibus B. Virginis, quam-
 vis miraculosæ sint, quod nulla illis
 virtus inesset; vel pro hac illave figura
 Beatæ Mariæ aut ejus dotibus ac præ-
 rogativis contendere: Nimirum Author
 fingebat, se totum in eo esse, ut nihil
 Virgini beatæ detraheret, nec quic-
 quam Deo derogaret, quando nihil
 ipsi soli debitum creaturæ adscriben-
 dum erat juxta Augustinum de vera
 religione Cap. LV. Cujus verba per-
 petuum memoranda vult & vovet, ut
 indiscretus erga B. Virginem aut san-
 ctos cultus evitetur.

Insuper Joannes Neercasselius Casto-
 riensis Episcopus in suo tractatu *de San-*
ctorum & præcipue B. Virginis Mariæ
cultu haud inconcinne devotionis in-
 temperantiam a vera pietate segregavit.
 Recruduit eadem hæc contentio no-
 vissime, editis libellis Antonii Lam-
 pridi,

Sæc. XVII. pridii, id est, Ludovici Antonii Ma-
 A. C. 1674 ratorii, occasione cujus anno Christi
 millesimo septingentesimo quadrage-
 mo Salisburgi inter Benedictinos &
 quosdam Jureconsultos ingens exaruit
 dissidium. Ceterum ut eluceat, quod
 S. Congregatio jure hæc monita pro-
 scripserit, & aliqua corrigi voluerit,
 quin tamen superstitiones, quæ ibidem
 carpuntur, approbare intenderit, hinc
 non modo hæc monita, sed etiam du-
 cense scriptum illis oppositum ad frontem
 hujus tomi ad Verbum apponemus.

§. XCIII.

*Ritus Sinenses novo Congregationis
 decreto prohibiti.*

Decret. & Propos. qua-
 lif. Rom.
 P. Navarr.
 Echard.
 Script. Ord.
 Præd. t. 2.
 pag. 720.
 Vid. supra
 l. 202. §. 32.
 p. 500. &
 lib. 203.
 §. 118.
 p. 384. &
 pag. 18.

Postquam P. Martinus Martinus Je-
 suita cum Alexandri VII. decreto
 circa ritus Sinenses die vigesima terti-
 Martii anno hujus sæculi quinquagesi-
 mo sexto Roma Macaoum reversus
 erat, non modo Patribus Dominicæ
 sed etiam PP. Joanni Adamo, Antonio
 de Govea, Ignatio de Costa, & Em-
 nueli Georgio hoc decretum utpote
 priori oppositum displicuit; suspice-
 bantur enim, dubia & quæsitæ a præ-
 fato Patre Martinio non integra fuisse
 fuisse proposita; quapropter ex illis
 magis ingenui decreverant, quod quæ-
 sitæ